

bestemte til selvstændig Bedrift. Nu er man jo i visse Egne paa Landet begyndt meget med Bygning af de saakaldte Kornhjelme, en Slags Stillads, tækket med Tag, som Afrørden bliver kørt ind i. Disse Kornhjelme ere i og for sig meget brandfarlige og kunne meget let lede en opkommende Ild til nærliggende Steder, men de kunne vistnok ikke komme ind under denne Betegnelse. Jeg tror, at det vilde være heldigt at faa disse Hjelme lagte saaledes, at de ikke kunne befordre Brandfaren, i Tilfælde af at der opkommer Ild i et Nabosted eller i selve Bygningen. Det er jo saaledes, at Tiderne blive mere og mere trange, og det bliver mere og mere kostbart at bygge, og derfor blive disse Hjelme mere og mere almindelige. Jeg ser ogsaa, at der her er optaget den gamle Bestemmelse om de Mellemrum, der skulle være. Disse Bestemmelser ere nu en Gang indarbejdede, saa de kunne i og for sig godt blive staaende. Men naar der staaar, at Mellemrummet skal være 5 Alen, er det naturligvis Meningen, at det *mindst* skal være 5 Alen, medens det godt kan gaa der ud over. At dette er Meningen, kan man jo ogsaa se deraf, at der i § 2 staaar, at Brandmuren skal være af mindst een Stens Tykkelse. Jeg tror ogsaa, at det var heldigt at sætte „mindst 5 Alen“. — I § 2, som omhandler Brandmure, staaar der, at Dragere eller andet Træværk ikke maa lægges dybere ind end Murens halve Tykkelse. Det er ogsaa en gammel Bestemmelse, men i Praksis slaar den ikke til. Naar f. Eks. en Bygmester opfører to Huse ved Siden af hinanden og lægger Indgange tæt ved hver Side af Brandmuren, og der er ens Opgang indenfor, da ville Dragerne komme til at ligge paa samme Sted i Muren, den ene vil gaa igennem Murens halve Tykkelse fra den ene Side, den anden lige saa langt fra den anden Side, og saa ville de støde klos sammen i Muren. Men det maa de ikke. Jeg tror, at det var rigtigt at tage et Forbehold om, at der skal være et vist Mellemrum mellem det Træværk, der fra begge Sider bliver lagt ind i en saadan Brandmur.

§ 3 er ogsaa de gamle Bestemmelser. Vi se der foreskrevet, at der skal være et Jernildgitter over Dørene af 1 Alens Højde og en Bredde af Dørens Bredde, og indtil $1\frac{1}{2}$ Alen til hver Side — tænke vi os Dørens Bredde $1\frac{1}{2}$ Alen, hvad der er det almindelige, bliver det en Strækning af $4\frac{1}{2}$ Alen — med mindre Døren

er anbragt i en Spidsgavl eller i eller under en spidsgavlet Kvist, som er mindst $2\frac{1}{4}$ Alen i Bredden og lige saa meget i Højden til dens Tagrygning. Det er sat ind i de gamle Bestemmelser for det Tilfælde, at Taget ikke er fastgjort med Jerntraad, men med let antændeligt Materiale, saa at det let skrider ned. Det er imidlertid langt fra tilstrækkeligt, og denne Bestemmelse om Jerngitteret synes jeg overhovedet godt kunde udelades i Fremtiden, fordi Tækkemateriale med galvaniseret Jerntraad nu er saa billigt, at ingen hitter paa at sætte et saadant Jerngitter op, ligesom det heller ikke er nogen tilfredsstillende Sikring for det Tilfælde, at Taget skrider ned, at der, som her foreslaaet, bliver et Mellemrum af kun 5 Alen. Enhver, der har set den Slags Ting, vil vide, at det hele falder sammen, og at hverken Mennesker eller Dyr kunne komme ud, naar Afstanden ikke er større. Tækkematerialet er nu, som sagt, saa billigt, at jeg vilde anse det for fuldstændig rigtigt, at Taget paa Bygninger, hvor der er Kreaturer, helt igennem skal fastgøres med Jerntraad. Det er i Virkeligheden det billigste Tækkemateriale, man har, og hvorfor saa ikke paabyde det, da det dog er langt det sikreste? Vi maa huske paa, at om Sommeren staa Vinduer og Luger i Reglen aabne, hvor der er Karlekamre og ogsaa ellers, for at man kan have Tilsyn med Kreaturerne. Hvilken Betyggelse vil det da ikke være, naar Taget ikke kan skride ned i hele dets Længde, og det er ikke mere bekosteligt, end det hidtil har været. Jeg anbefaler derfor, at der skal tækkes med galvaniseret Jerntraad paa de Bygninger, hvor der findes Kreaturer, og hvor tit ogsaa Karlekamrene ere beliggende.

I § 4 er der kommet et nyt Stykke ind med Hensyn til Savskærerier. Jeg ved meget vel, at man fra Brandassuranceleskabernes Side ser paa Savskærerierne som noget, der egentlig helst burde udryddes, og naar man lægger Mærke dertil, vil man ogsaa se, at der tit sker Ildsvaade paa dem. Imidlertid synes jeg dog, at man gaar for vidt, naar det her bestemmes, at saa vel selve Savskærerierne som deres Oplagspladser skulle være mindst 100 Alen fra anden Mands Grund, og at hvis et Savskæreri nedbrænder, maa det ikke opføres paa andre Steder, end hvor denne Afstand kan skaffes til Veje, som der staaar i Slutningen af § 7. Vi have jo paa skovrige Egne mange smaa Savværker, som vi meget nødig ville undvære, og som spare